

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

Ing. Peter Režnický, insolvenční správce, IČO: 61455121
se sídlem Keltská 380, 252 62 Statenice
zastoupený Mgr. Tomáš Zahumenský, advokátem
se sídlem Josefa Václava Sládka 35, 738 01 Frýdek-Místek

proti
žalovanému

Ministerstvo spravedlnosti České republiky, IČO: 00 02 54 29
se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2024, č. j. MSP-7/2021-ODKA-ROZ/18

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce byl ustanoven insolvenčním správcem v insolvenčním řízení dlužníka R. S., nar., bytem (dále jen „*dlužník 1*“). Usnesením krajského soudu ze dne 28. 8. 2016, č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-6, byl na majetek dlužníka 1 prohlášen konkurs.
2. Do soupisu majetkové podstaty dlužníka 1 byl dne 27. 5. 2016 sepsán pozemek parc. č. XA, jehož součástí je stavba, a parc. č. XB, vše v k. ú., okres (dále jen „nemovitosti R. S.“), Věřitel Česká spořitelna, a.s., se sídlem Olbrachtova 1329/62, 140 00 Praha 4, IČO: 45244782 (dále jen „zajištěný věřitel“) přihlásil do insolvenčního řízení dlužníka 1 pohledávku ve výši 1 688 946,77 Kč, která byla zajištěna těmito nemovitostmi.
3. Dále byl zjištěn úpadek dlužníka T. R., nar. ..., bytem, (dále jen „*dlužník 2*“), na jehož majetek byl prohlášen konkurs a insolvenčním správcem byl ustanoven žalobce. Žalobce dne 2. 1. 2017 sepsal do majetkové podstaty dlužníka 2 pozemek parc. č. XC, jehož součástí je stavba č. p. ..., a pozemek parc. č. XD, vše v k. ú.(dále jen „nemovitosti T. R.“), s poznámkou, že se jedná o majetek ve společném jmění manželů.
4. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo k rozkladu žalobce změněno rozhodnutí ze dne 11. 12. 2020 č. j. MSP-9/2020-OINS-SRIS/6 (dále rovněž jako „rozhodnutí ze dne 11. 12. 2020“),
5. Rozhodnutím ze dne 11. 12. 2020 bylo rozhodnuto, že je žalobce vinen

a) tím, že jako insolvenční správce v řízení sp. zn. KSUL 79 INS 7519/2016 vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem s dlužníkem R. S.,, **přinejmenším v období od 31. 3. 2017 do 11. 10. 2017, nepřistoupil ke zpeněžení** pozemku par. č. st., jehož součástí je stavba Soutěsky: č. p., a pozemku par. č., vše v k. ú., elektronickou veřejnou dražbou dobrovolnou prostřednictvím společnosti GAVLAS, spol. s.r.o., sídlem Politických vězňů 1272/21, 110 00 Praha 1, IČO: 60472049, ač mu to **bylo uloženo pokynem zajištěného věřitele** Česká spořitelna, a.s., sídlem Olbrachtova 1929/62, 140 00 Praha 4, IČO: 45244782, ze dne 25. 8. 2016, a **usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem** ze dne 31. 3. 2017, č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-12, čímž přinejmenším o 6,5 měsíce zpomalil proces zpeněžování majetkové podstaty, přisvojil si rozhodovací pravomoc, která mu nenáležela, a excesivně zatížil insolvenční soud,

tedy závažně porušil povinnost zpeněžit věc, která slouží k zajištění pohledávky podle pokynu zajištěného věřitele, a respektovat pokyn insolvenčního soudu uložený mu v rámci dohlédací činnosti, stanovenou v § 293 odst. 1 a v § 11 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění účinném do 31. 5. 2019, (dále jen „skutek A“)

b) že jako insolvenční správce v řízení sp. zn. MSPH 77 INS 8514/2016 vedeném u Městského soudu v Praze s dlužníkem T. R.,, **podal dne 13. 2. 2018 Městskému soudu v Praze návrh na vydání výtěžku zpeněžení** z pozemku par. č. ..., jehož součástí je stavba č. p., a pozemku par. č., vše v k. ú., patřících do společného jmění manželů dlužníka T. R. a jeho bývalé manželky J. R.,, **zajištěným věřitelům, ačkoli o vypořádání společného**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jmění bylo rozhodnuto až rozsudkem Okresního soudu Praha – západ ze dne 19. 2. 2019, č. j., který nabyl právní moci dne 6. 4. 2019, tudíž podal soudu návrh na vydání výtěžku zpeněžení z majetku, o němž neměl postaveno najisto, zda náleží do majetkové podstaty dlužníka, čímž neodborně nakládal s majetkovou podstatou dlužnice a excesivně zatížil insolvenční soud,

tedy závažně porušil povinnost postupovat při zpeněžování majetkové podstaty svědomitě a s odbornou péčí stanovenou v § 36 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění účinném do 31. 5. 2019 (dále jen „skutek B“),

čímž spáchal přestupky podle § 36b odst. 1 písm. i) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích (dále jen „ZIS“), ve znění pozdějších předpisů,

za což mu byla uložena podle § 36b odst. 4 písm. f) ZIS pokuta v úhrnné výši 160.000,-Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč. (pozn. soudu: anonymizaci provedl městský soud).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. V prvním žalobním bodě žalobce namítá, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2023, č.j. 3 A 86/2021-62, kterým soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2021, jímž potvrdil rozhodnutí ze dne 11. 12. 2020.
7. Z rozsudku městského soudu jednoznačně vyplývá, že skutek popsáný pod písm. b) rozhodnutí ze dne 11. 12. 2020 není přestupkem.
8. Žalobce dále ke skutku a) namítl, že jako doba nečinnosti na jeho straně nemůže být v prvoinstančním rozhodnutí posuzováno období od 31. 3. 2017 do 11. 10. 2017, neboť v tomto období žalobce vyjednával s dražebníkem obsah smlouvy o provedení dražby, a proto nepřistoupil ke zpeněžení nemovitostí.
9. Žalobce namítl, že v popsáném období učinil kroky směřující ke zpeněžení, tyto kroky však nebyly správním orgánem vzaty v potaz. Žalobce tvrdí (a tvrdil již v průběhu správního řízení) následující komunikaci vztahující se ke zpeněžení nemovitosti:
 - Emailovou zprávou ze dne 11. 4. 2017 žalobce požádal dražebníka o zaslání návrhu smlouvy.
 - Emailovou zprávou ze dne 26. 4. 2017 zaslal dražebník žalobci návrh smlouvy a vyžádal si určité informace potřebné k procesu zpeněžení.
 - Žalobce zareagoval na tento email zprávou ze dne 15. 5. 2017, ve které navrhl úpravu smlouvy a informoval dražebníka o vyžádaných skutečnostech.
 - Dražebník podáním z téhož dne zareagoval na email žalobce a zaurgoval odpověď emailem ze dne 28. 6. 2017.
10. Z uvedeného je patrné, že po dobu zhruba tří měsíců po schválení pokynu zajištěného věřitele insolvenčním soudem dne 31. 3. 2017 probíhala komunikace o obsahu smlouvy o provedení dražby, dražebník však většině dílčích návrhů na úpravu smlouvy nevyhověl. Nemůže být pochyb o tom, že jednání o obsahu smlouvy, kterou má dojít ke zpeněžení, je nepochybně jednáním směřujícím ke zpeněžení majetku. To samo o sobě vylučuje závěr učiněný správním orgánem, že žalobce v předmětné době nečinil žádné kroky směřující ke

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zpeněžení. Za hraniční dobu průtahů se považuje nečinnost trvající déle než 1 rok, viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 14 Kse 2/2011-70.

11. Žalobce má za to, že jako doba nečinnosti na jeho straně nemůže být posouzena ani doba od 20. 8. 2017 do 11. 10. 2017, kdy žalobce informoval insolvenční soud o svém stanovisku.
12. Správní orgán prvního stupně v napadeném usnesení uvádí následující: „*Měl-li pak obviněný nadále pochybnosti ohledně obsahu smlouvy, mohl aktivně požádat insolvenční soud o její přezkoumání.*“ (odstavec 31 odůvodnění). Žalobce tak skutečně postupoval!
13. Žalobce dále namítá použití termínu „*téměř 6,5 měsíce*“ v prvoinstančním rozhodnutí, který v prvoinstančním rozhodnutí označuje dobu od 31. 3. 2017 do 11. 10. 2017, což není 6,5 měsíce.
14. V návaznosti na rozsudek městského soudu dále žalobce poukázal na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že městský soud považoval pojmy „*přisvojení si rozhodovací pravomoci*“ a „*excesivní zatížení soudu*“ týkající se skutku A ve výroku prvoinstančního rozhodnutí za nadbytečné, avšak zároveň výše uvedené námitce žalobce nevyhověl a předmětnou vadu prvoinstančního rozhodnutí neodstranil.
15. Je zjevné že správní orgán dovozuje, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, která má spočívat v „*excesivním zatížení insolvenčního soudu*“. Z rozhodnutí ze dne 11. 12. 2020 ani z napadeného rozhodnutí však nevyplývá, na základě jakých skutkových zjištění žalovaný dospěl k takovému závěru, tedy na základě čeho žalovaný dovozuje, že žalobce excesivně zatížil insolvenční soud. Není ani patrné, co má žalovaný tímto vyjádřením namysli. Žalobce shledává napadené rozhodnutí v této části jako zjevně nepřezkoumatelné.
16. Žalobce nesouhlasí s tím, že by z jeho strany došlo k porušení ustanovení § 293 odst. 1 IZ. Žalobce respektoval rozhodnutí zajištěného věřitele i insolvenčního soudu a nijak nespороval rozhodnutí soudu o tom, že dražebníkem bude společnost GAVLAS.
17. Žalobce zdůrazňuje, že jeho snahou bylo chránit všechny účastníky insolvenčního řízení a dosáhnout co nejvyššího uspokojení věřitelů. Žalobce chtěl zejména limitovat plnění, které obdrží dražebník, a to tak, aby toto plnění bylo v souladu se zákonem a nedošlo k případnému poškození dalších (nezajištěných) věřitelů, neboť dopředu nebylo jasné, za jakou částku se nemovitost vydraží. K tomu žalobce uvádí, že dle ustanovení § 98 odst. 4 insolvenčního zákona: „*Náklady spojené se zpeněžením lze odečíst nejvýše v rozsahu 5 % výtěžku zpeněžení ...*“. Současně dle ustanovení § 18 odst. 3 zákona o veřejných dražbách: „*Je-li navrhovatelem insolvenční správce, výše odměny dražebníka nesmí překročit 10 % z ceny dosažené vydražením ...*“. Návrh smlouvy sice formálně rozděloval „odměnu“ a „paušální náhradu nákladů“ tak, že při vydražení za cenu do 1,1 mil má dražebník nárok na odměnu ve výši 4,9% z ceny a současně nárok na paušální náhradu nákladů ve výši 30.000,- Kč, nicméně žalobce považoval takové rozdělení za účelové a pouze vizuálně snižující reálnou výši odměny (k tomu žalobce uvádí, že taková výše „paušálních nákladů“ zjevně neodpovídá skutečně vynaloženým nákladům; současně je potřeba poukázat na to, že dle návrhu smlouvy při vyšší dosažené ceně dražebník „paušální náklady“ nepožaduje; a konečně je namístě zmínit, že zákon o dražbách žádné „paušální“ náklady nezná). Jelikož nechtěl žalobce připustit, aby došlo k porušení zákona, chtěl limitovat maximální výši plnění pro dražebníka na 5% z dosažené ceny.
18. Následně (po zproštění žalobce funkce správce) byla nemovitost zpeněžena za částku 263.000,- Kč. Pokud by byla nemovitost zpeněžena za tuto částku v dražbě, činila by výše

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

„odměny“ dražebníka částku 12.887,- Kč (4,9%) a výše „paušálních nákladů“ částku 30.000,- Kč. Celkové plnění pro dražebníka by tedy bylo ve výši 42.887,- Kč. K tomu by dle návrhu smlouvy mělo být připočteno DPH, částka by se tedy navýšila na 51.893,27 Kč, což odpovídá cca 20% z prodejní ceny.

19. Na základě výše uvedeného je zjevné, že žalobce zcela respektoval pokyn zajištěného věřitele a insolvenčního soudu. Žalobce na základě těchto pokynů jednal s dražebním, ale nedošlo mezi nimi k dohodě. V důsledku toho vznikla nová situace, kterou bylo třeba vyřešit. Spor tedy v žádném případě nebyl o to, zda je namístě respektovat pokyn zajištěného věřitele a soudu, spor byl o konkrétní smluvní ujednání ve smlouvě, neboť žalobce dospěl k závěru, že navržená ujednání by mohla být rozporná se zákonem (k tomu viz výše). Na základě toho bylo následně namístě, aby věc posoudil insolvenční soud (jak dovodil správní orgán prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí).
20. Žalobce uvádí, že odvolací správní orgán na výše uvedené námitky žalobce nijak nereagoval, čímž zjevně zatížil napadené rozhodnutí vadou, která činí toto rozhodnutí nezákonným. Napadené rozhodnutí je současně nepřezkoumatelné, pokud odvolací správní orgán v napadeném rozhodnutí zamítl rozklad žalobce, aniž zareagoval na zásadní námitky žalobce (není tak jasné, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části napadeného rozhodnutí).
21. Aby bylo možno posoudit jednání žalobce jako přestupek, muselo by se jednat o závažné porušení povinnosti, což v daném případě zjevně není naplněno. Jak bylo uvedeno výše, mezi jednotlivými úkony žalobce byla prodleva v délce cca 3 měsíce. To v žádném případě nelze hodnotit jako závažné porušení právní povinnosti, které by mělo být sankcionováno jako přestupek.
22. Z judikatury kárných senátů ve věcech soudních exekutorů vyplývá, že jako hraniční doba průtahů je posuzována až doba cca jednoho roku (tedy až doba v délce cca 12 měsíců je považována za průtah, kratší doba nikoli).
23. Při posuzování, zda je popsání jednání přestupkem, je potřeba vzít v potaz také motivaci žalobce, kdy jeho úmyslem bylo chránit práva všech účastníků insolvenčního řízení (k tomu viz výše). Současně považuje žalobce za nutné zdůraznit, že po celou dobu postupoval dle svého nejlepšího přesvědčení tak, aby to bylo v zájmu všech účastníků řízení.
24. Žalobce dále namítl, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká a likvidační, přičemž nesouhlasí s argumentací žalovaného ohledně vysoké typové závažnosti spáchaného přestupku a namítá, že žalovaný měl vzít v potaz dlouhou dobu, která uplynula od spáchání skutků, za které je sankcionován, jako polehčující okolnost. Stejně tak měl žalovaný dle žalobce posoudit jako polehčující okolnost i jeho předchozí bezúhonnost a řadu dalších okolností.
25. Žalobce dále nesouhlasil s konstrukcí minimálního garantovaného příjmu použitou v prvoinstančním rozhodnutí a považuje ji za mylnou, když nezohledňuje náklady insolvenčního správce. Žalobce také vytýká žalovanému, že nedostatečně zjistil jeho osobní poměry, tudíž nemůže ani posoudit, zda je uložená pokuta likvidační.
26. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
27. K první žalobní námitce žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2023, č. j. 4 As 215/2022-44 (dále jen „rozsudek Nejvyššího správního soudu“), který se týkal typově shodné věci, a byl vydán až po vydání prvního rozhodnutí o rozkladu;

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalovaný jej tedy v předešlém řízení neměl k dispozici. Nejvyšší správní soud dospěl v tomto rozsudku k závěru, že podání návrhu na vydání výtěžku zpeněžení nemovitostí z majetkové podstaty dlužníka insolvenčnímu soudu předtím, než bylo pravomocně rozhodnuto o vypořádání společného jmění manželů, je chybným postupem, za který insolvenční správce odpovídá jako za přestupek. Ani snaha takového insolvenčního správce o koordinaci postupu s insolvenčním soudem jej přitom dle Nejvyššího správního soudu nezbavuje odpovědnosti za chybný postup v insolvenčním řízení.

28. Žalovaný podrobně popsal, v čem je spatřováno porušení povinnosti žalobce a proč tento svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích. Žalovaný zároveň vypořádal všechny námitky žalobce vznesené v průběhu správního řízení i v řízení před městským soudem. Následně žalovaný dospěl k závěru, že ohledně skutku B) došlo k naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku dle § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích, neboť společenská škodlivost tohoto skutku nebyla ve světle závěru Nejvyššího správního soudu vysloveném v tomto rozsudku snížena natolik, aby zcela vyloučila společenskou nebezpečnost předmětného jednání. Žalovaný v této souvislosti bodě 58 napadeného rozhodnutí uvedl, že přestože společenská škodlivost žalobci vytýkaného jednání byla v tomto případě snížena především proto, že ke škodlivému následku v důsledku pochybení žalobce zásahem insolvenčního soudu nedošlo, dospěl k závěru, že i materiální stránka přestupku byla v tomto případě naplněna.
29. Žalovaný tak dostatečným způsobem odůvodnil odmítnutí námítky žalobce, že v období od 31. 3. 2017 do 11. 10. 2017 nedocházelo k nečinnosti a probíhal kontraktační proces mezi ním a dražebníkem, již v prvoinstančním rozhodnutí.
30. Žalovaný zdůrazňuje, že ze skutkových zjištění, která žalobce nijak nerozporuje, vyplývá pasivita žalobce při komunikaci s dražebníkem, když žalobce své výhrady vůči obsahu smlouvy sdělil až na základě výzvy krajského soudu poté, co si dražebník stěžoval, že s ním žalobce nekomunikuje. Jak již žalovaný uvedl v bodě 31 prvoinstančního rozhodnutí, měli žalobce pochybnosti ohledně obsahu smlouvy, měl aktivně požádat krajský soud o její přezkoumání, což neučinil, resp. učinil tak až 20. 8. 2017, když k tomu byl krajským soudem vyzván.
31. Ani po tomto datu nicméně žalobce nedoložil, že by aktivně činil kroky k uzavření smlouvy s dražebníkem.
32. Žalovaný dále uvedl, že ani z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 14 Kse 1/2016-180, ani z žádného žalobcem citovaného rozhodnutí kárných senátů nevyplývá, že průtahy do 12 měsíců nelze obecně považovat za kárné provinění exekutora. Žalovanému tudíž není zřejmé, z čeho své závěry stran délky trvání nečinnosti žalobce dovozuje.
33. Pokud pak žalobce poukazuje na to, že „proces zpomalení zpeněžování o 6,5 měsíce neodpovídá skutečnosti, když období od 31. 3. 2017 do 11. 10. 2017 délky 6,5 měsíce nedosahuje“, v bodě 29 prvoinstančního rozhodnutí žalovaný použil zobecňující termín pro období, kdy docházelo k průtahům při zpeněžování ze strany žalobce, který ilustruje délku tohoto období bez uvedení konkrétních dat. Skutečnost, že žalovaný při zavedení tohoto zobecňujícího termínu použil zaokrouhlení o 4 dny, nezakládá nesprávnost ani nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí.

34. Žalovaný tak v souladu se závěrem městského soudu setrval na svém názoru, že námitky žalobce vztahující se ke skutku a) nejsou důvodné, přestože pojmy „*přisvojení si rozhodovací pravomoci*“ a „*excesivní zatížení soudu*“ užitě ve výroku napadeného rozhodnutí, jsou nadbytečné. Žalovaný zároveň odkazuje na § 90 odst. 1 písm. c) větu třetí správního řádu, dle které může odvolací orgán odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí změnit pouze je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění.

III.

Posouzení žaloby

35. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
36. Žaloba není důvodná.
37. Soud nejdříve vypořádá námitky týkající se skutku a).
38. Soud předně uvádí, že žalobce v žalobě uvádí v podstatě zcela stejné námitky, které uplatnil v žalobě ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 3 A 86/2021.
39. Podle § 11 odst. 2 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019, *insolvenční soud je oprávněn vyžadovat od insolvenčního správce zprávy a vysvětlení o jeho postupu, nahlížet do jeho účtů a konat potřebná šetření. Je oprávněn dávat insolvenčnímu správci pokyny a uložit mu, aby si vyžádal k určitým otázkám stanovisko věřitelského výboru.*
40. Podle § 293 odst. 1 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019, *jde-li o zpeněžení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, která slouží k zajištění pohledávky, je insolvenční správce vázán pokyny zajištěného věřitele směřujícími ke zpeněžení; je-li zajištěných věřitelů více, uděluje tyto pokyny zajištěný věřitel, jehož pohledávka se uspokojuje ze zajištění jako první v pořadí. Jestliže zajištěný věřitel neudělí příslušné pokyny ani ve lhůtě určené insolvenčním soudem, má právo je udělit zajištěný věřitel, jehož pohledávka se uspokojuje ze zajištění jako další v pořadí. Insolvenční správce může tyto pokyny odmítnout, má-li za to, že předmět zajištění lze zpeněžit výhodněji; v takovém případě požádá insolvenční soud o jejich přezkoumání v rámci dohlédací činnosti.*
41. Podle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS *insolvenční správce se dopustí přestupku tím, že při výkonu funkce insolvenčního správce závažným způsobem poruší nebo opakovaně porušuje povinnost stanovenou insolvenčním zákonem.*
42. Ze správního spisu soud ke skutku ad a) zjistil následující skutečnosti:
43. Dne 23. 5. 2016 Krajský soud v Ústí nad Labem pod č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-A-14 zjistil úpadek dlužníka R. S. a ustanovil žalobce ve věci insolvenčním správcem.
44. Dne 25. 8. 2016 zajištěný věřitel dal insolvenčnímu správci pokyn ke zpeněžení.
45. Dne 26. 10. 2016 insolvenční správce e-mailem sdělil zajištěnému věřiteli, že s jeho pokynem nesouhlasí.

46. Dne 27. 10. 2016 zajištěný věřitel odpověděl e-mailem insolvenčnímu správci, že trvá na pokynu ke zpeněžení ze dne 25. 8. 2016 a navrhuje insolvenčnímu správci, aby ohledně pokynu požádal krajský soud o rozhodnutí.
47. Dne 4. 1. 2017 zajištěný věřitel požádal krajský soud v rámci dohlédací činnosti soudu, aby zjistil, proč není insolvenčním správcem zpeněžováno a uložil mu takovouto povinnost, neboť poslední pokyn ke zpeněžení dal insolvenčnímu správci dne 26. 10. 2016, který jej dosud neakceptoval. Do přílohy připojil vzájemnou komunikaci s pokynem insolvenčnímu správci.
48. Dne 31. 3. 2017 krajský soud usnesením č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-12 schválil pokyny zajištěného věřitele k prodeji v usnesení specifikovaných nemovitostí, které budou prodány veřejnou dražbou prostřednictvím dražebníka a uložil v rámci dohlédací činnosti žalobci jako insolvenčnímu správci respektovat pokyny zajištěného věřitele a zpeněžit podle nich nemovitosti. V odůvodnění krajský soud uvádí, že insolvenční správce již odmítl splnit pokyny zajištěného věřitele ze dne 25. 8. 2016 k prodeji nemovitostí, kdy následně zajištěný věřitel požádal soud, aby o jeho pokynech rozhodl. Důvody, které insolvenční správce sdělil soudu k odmítnutí pokynu (*chce zpeněžovat prostřednictvím společnosti Dražbyprost s.r.o., kdy postupem zajištěného věřitele by mohlo dojít k poškození nezajištěných věřitelů*), krajský soud shledal nedůvodnými, proto krajský soud pokyny zajištěného věřitele schválil a insolvenčnímu správci uložil, aby se jimi řídil.
49. Součástí Pokynu zajištěného věřitele ke způsobu zpeněžení INS 7519/2016 bylo i sdělení, že „zajištěný věřitel souhlasí s obsahem textu „*Smlouvy o provedení dražby veřejné dobrovolné elektronické (viz příložený vzor)*“. Ve vzoru smlouvy byla odměna dražebníka koncipovaná přesně tak, jak namítá žalobce.
50. Dne 26. 4. 2017 dražebník zaslal insolvenčnímu správci e-mailem dražební smlouvu, plnou moc a dotaz k nemovitosti.
51. Dne 15. 5. 2017 insolvenční správce na e-mail dražebníka odpověděl s tím, že ke smlouvě uplatnil připomínky.
52. Dne 15. 5. 2017 dražebník odpověděl insolvenčnímu správci a ohledně smlouvy uvedl, že smlouva respektuje pokyn zajištěného věřitele i usnesení krajského soudu ze dne 31. 3. 2017.
53. Dne 28. 6. 2017 dražebník urgoval insolvenčního správce ke zpětné vazbě ohledně podpisu smlouvy.
54. Dne 27. 7. 2017 dražebník se obrátil na zajištěného věřitele s upozorněním, že insolvenční správce s ním nekomunikuje.
55. Dne 30. 7. 2017 zajištěný věřitel informoval krajský soud, že insolvenční správce nadále nerespektuje pokyny soudu, ve věci nekoná, nedochází ke zpeněžování majetku, a nespolupracuje s dražebníkem, ačkoli zajištěný věřitel vydal pokyn. Na podporu argumentace připojil e-mailovou komunikaci shora uvedenou mezi dražebníkem a insolvenčním správcem.
56. Dne 10. 8. 2017 krajský soud v rámci dohlédací činnosti usnesením č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-16 uložil insolvenčnímu správci, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení uvedl důvody nerespektování pokynů zajištěného věřitele a usnesení soudu č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-12.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

57. Dne 22. 8. 2017 krajskému soudu bylo doručeno podání insolvenčního správce ze dne 20. 8. 2017, že návrh smlouvy předložené dražebníkem odporuje insolvenčnímu zákonu i smyslu dražby a se smlouvou zásadně nesouhlasí. Insolvenční správce připomínky konkretizoval a navrhl změny, které dražebník odmítl. Požádal krajský soud, aby rozhodl, že dražebník je povinen provést ve smlouvě jím navrhované změny. Do přílohy připojil plnou moc a návrh smlouvy s dražebníkem.
58. Dne 30. 8. 2017 krajský soud usnesením č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-18 nařídil na den 26. 9. 2017 jednání k projednání pokynů zajištěného věřitele.
59. Dne 26. 9. 2017 insolvenční správce podle protokolu z jednání se před krajským soudem k věci vyjádřil.
60. Dne 11. 10. 2017 krajský soud usnesením č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-22 zprostil insolvenčního správce funkce podle § 32 odst. 1 insolvenčního zákona. V odůvodnění uvedl, že „*má za to, že prokázal velkou trpělivost s postojem správce a pokusil se jej přimět, aby respektoval pokyny zajištěného věřitele i soudu. Má ale hlavně za to, že již vyčerpal své možnosti správce přimět, aby plnil své povinnosti... Tato situace, kdy jsou uděleny a schváleny pokyny k prodeji a insolvenční správce je nerespektuje a dožaduje se obstrukcemi (např. požadavek, aby mu osoba, která nemá datovou schránku, doručovala jen do datové schránky) změny stanoviska navrhovatele, je nepřijatelný*“. Proti tomuto rozhodnutí brojil insolvenční správce odvoláním.
61. Dne 15. 3. 2018 Vrchní soud v Praze rozhodl o odvolání insolvenčního správce tak, že usnesením č. j. 3 VSPH 1945/2017-B-31 potvrdil usnesení krajského soudu ze dne 11. 10. 2017 č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-22.
62. Soudu je známo, že všechny žalobcovy námitky týkající se skutku a) byly vypořádány v rozsudku č.j. 3 A 86/2021-62. Jelikož žalobce nepřišel s ničím novým, osmý senát nemá důvod se od tohoto rozsudku odklonit a bude z něj vycházet.
63. Osmý senát proto shodně se třetím senátem uvádí, že na základě shora konstatovaných skutečností se neztotožnil se žalobcem, že by žalobce ve vymezeném období žalovaným od 31. 3. 2017 (tj. kdy krajský soud schválil pokyny zajištěného věřitele k prodeji nemovitostí), uložil v rámci dohlédací činnosti žalobci respektovat pokyny zajištěného věřitele a zpeněžit podle nich nemovitosti) do 11. 10. 2017 (tj. kdy byl žalobce usnesením krajského soudu zproštěn funkce insolvenčního správce) nebyl v předmětné věci nečinným. Žalobce nedoložil, co konkrétního mu bránilo, aby v uvedeném období realizoval zpeněžení nemovitostí tak, jak mu bylo krajským soudem uloženo a k čemuž byl jím opakovaně vyzyván.
64. Tvrzení žalobce, že činil řadu kroků, které správní orgány nezohlednily, soud nemohl přisvědčit. Již krajský soud dovodil v usnesení ze dne 11. 10. 2017, že v insolvenčním řízení žalobce opakovaně nerespektoval pokyny zajištěného věřitele i krajského soudu, a byl proto nucen jej zprostit funkce. Zvolený postup byl potvrzen rovněž Vrchním soudem v Praze. Z písemností založených ve správním spisu nevyplývá, že by po uvedené období žalobce činil skutečně takové aktivní kroky, které by směřovaly ke zpeněžení nemovitostí, a nic takového ani soudu doloženo nebylo. Kroky, které žalobce činil, by mohly být považovány za kroky směřující ke zpeněžení zástavy pouze v případě, pokud by žalobce nakonec nemovitost zpeněžil. To se však nestalo a naopak k opakované stížnosti zajištěného věřitele byl žalobce nakonec zproštěn funkce insolvenčního správce.

65. Ohledně návrhu smlouvy od dražebníka krajský soud výslovně žalobce ke zpeněžení nemovitostí zavázal. Nelze proto se s žalobcem ztotožnit, že by od 31. 3. 2017 do 11. 10. 2017 činil kroky k vydražení nemovitosti, ani že by správní orgány nezohlednily komunikaci s dražebníkem, popř. že v této době dojednával ustanovení smlouvy. Pokud žalobce měl za to, že mu cokoli brání splnit povinnost uloženou usnesením krajského soudu ze dne 31. 3. 2017 (povinnost respektovat pokyny zajištěného věřitele a zpeněžit podle nich nemovitost), mohl doložit, co konkrétního mu bránilo, aby se v rámci dohlédací činnosti obrátil s takovýmto požadavkem na krajský soud, a to za situace, když byl ke zmiňovanému postupu vyzván i zajištěným věřitelem již dne 27. 10. 2016, což neučinil.
66. Obdobné platí pro jeho obhajobu ohledně paušálních nákladů požadovaných společností Gavlas. S ohledem na to, že smlouva byla součástí schváleného pokynu soudu, měl tento soudem schválený pokyn respektovat nebo na to hned reagovat a soudu se na jím tvrzený rozpor se zákonem dotázat. Žalobce neučinil ani jedno. Pouze dále s dražebníkem „vyjednával“ aniž by měl vůli smlouvu uzavřít. Jeho obhajobu tak soud shledává čistě účelovou.
67. Co se týče jeho námitky, že žalovaný nikterak nereagoval na jeho odvolací námitka týkající se namítaných nezákonných paušálních nákladů dražby, v bodě 31 rozhodnutí orgánu I. stupně se uvádí: *„K tomu správní orgán připomíná, že návrh smlouvy byl již součástí pokynu zajištěného věřitele ČS, který soud svým usnesením ze dne 31. 3. 2017, č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-12, schválil, přičemž námitky obviněného vůči návrhu smlouvy, jejíž podmínky měly podle jeho názoru poškozovat ostatní účastníky řízení, shledal jako nedůvodné. Měl-li pak obviněný nadále pochybnosti ohledně obsahu smlouvy, mohl aktivně požádat insolvenční soud o její přezkoumání. Ze skutkových zjištění se ale podává, že obviněný nejenže aktivně nepřistoupil k dohodě o návrhu smlouvy přímo se společností GAVLAS, ale ani o svém odmítavém stanovisku k návrhu smlouvy neinformoval insolvenční soud. Pasivita obviněného pak přiměla zajištěného věřitele ČS obrátit se na insolvenční soud s žádostí o dohled. Z tohoto důvodu pak správní orgán nepovažuje za relevantní výhrady obviněného ke konkrétním ustanovením smlouvy, které obviněný uvádí ve svém vyjádření, když obviněný nepodnikl žádné kroky k tomu, aby případné rozpory ve smlouvě společně se společností GAVLAS, či případně s pomocí insolvenčního soudu, bez dalších průtahů vyřešil.“*
68. Pokud žalovaný na toto vypořádání pouze odkázal a ztotožnil se s ním v bodě 32 svého rozhodnutí, je jeho rozhodnutí zcela v souladu se zákonem, jelikož s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí rozkladového orgánu posuzovat jako jeden celek. Nesouhlas žalobce s tímto postupem ještě neznamená, že je vadný. Žádný rozpor se skutkovými okolnostmi doloženými žalobcem soud neshledal.
69. Ze správního spisu se podává, že důvody nerespektování pokynu krajského soudu žalobce krajskému soudu sice uvedl, ale stalo se tak až poté, co krajský soud z podnětu zajištěného věřitele, kterého upozornil dražebník, žalobce vyzval. Nelze se proto ztotožnit se žalobcem, že to byla jeho iniciativa. Žalobce toliko odpovídal na předchozí výzvu krajského soudu, jak uvedly i správní orgány. Sám žalobce žádnou iniciativu ve vztahu ke krajskému soudu neučinil. Ačkoli žalobce tvrdí, že neodmítl uzavřít s dražebníkem smlouvu, nýbrž pouze nesouhlasil s jejím obsahem v souvislosti s tím, že obdržel e-mail od dražebníka dne 28. 6. 2017, který jej urgoval k podpisu smlouvy, nedoložil, že by se v rámci dohlédací činnosti sám obrátil na krajský soud, a to bezprostředně po uvedeném datu, ani jindy. Z obsahu správního spisu naopak vyplývá, že po uvedeném datu, tedy po dni 28. 6. 2017, žalobce dražebníkovi ani neodpověděl. Žalobce reagoval až na výzvu krajského soudu podáním

doručeným krajskému soudu dne 22. 8. 2017, který jej poté dne 11. 10. 2017 byl nucen z funkce odvolat. Obráně žalobce, že čekal na rozhodnutí krajského soudu, či že jednal v souladu s doporučením správních orgánů, soud nemohl přisvědčit. Žalobce totiž sám vůči krajskému soudu žádnou námitku ohledně obsahu smlouvy s dražebníkem nevznesl, toliko reagoval vyjádřením až na výzvu soudu. Nijak proto nejednal podle doporučení správních orgánů.

70. Soud konstatuje, že z napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé (byť s tím žalobce nesouhlasí), že správní orgány vzaly v úvahu e-mailovou komunikaci žalobce s dražebníkem, ale vyhodnotily ji jinak, než žalobce. Tyto listiny jsou součástí spisu a správní orgány z nich vycházely, soud proto neshledal důvodným návrh žalobce, aby soud provedl jím navrhouvané listinné důkazy, jelikož tyto jsou všechny součástí spisu.
71. Dále žalobce nesouhlasí, že ve výroku ad a) byl užit termín *přínejmenším* v období od 31. 3. 2017 do 11. 10. 2017 a v odůvodnění termín *téměř* 6,5 měsíce. Soud k uvedenému uvádí, že termín *přínejmenším* užil žalovaný i pod body 24 na str. 5, a 29 na str. 6 rozhodnutí, a termín *téměř* pod bodem 32 na str. 7 rozhodnutí. Doba vymezená počátkem dne 31. 3. 2017 a ukončená dnem 11. 10. 2017 přesahuje více než 6 měsíců a nedosahuje 7 měsíců, jinými slovy je to cca (přibližně) 6,5 měsíce. Termín *přínejmenším* v dané věci pak znamená (jak vyplývá i ze správního spisu), že žalobce měl již dříve, přede dnem 31. 3. 2017, ohledně uzavření smlouvy s dražebníkem problém ji uzavřít. Tuto skutečnost neshledal žalovaný až tolik závažnou, aby lhůtu závadového jednání žalobce odvinul od jiného termínu. Termín *téměř* pak v dané věci znamená, že necelých 6,5 měsíce žalobce neuzavřel smlouvu s dražebníkem. Namítanou otázku užití termínu soud neshledává pro věc rozhodnou, neboť v dané věci je relevantní, že žalovaný vymezil počátek závadového jednání žalobce ode dne 31. 3. 2017. Tento den krajský soud usnesením č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-12 schválil pokyny zajištěného věřitele k prodeji v usnesení specifikovaných nemovitostí, které budou prodány veřejnou dražbou prostřednictvím dražebníka (výrokem I.) a uložil v rámci dohlédací činnosti žalobci jako insolvenčnímu správci respektovat pokyny zajištěného věřitele a zpeněžit podle nich nemovitosti (výrokem II.). Konec pak stanovil dnem 11. 10. 2017, kdy krajský soud usnesením č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-22 zprostil insolvenčního správce funkce podle § 32 odst. 1 insolvenčního zákona, jelikož krajský soud „*má za to, že prokázal velkou trpělivost s postojem správce a pokusil se jej přimět, aby respektoval pokyny zajištěného věřitele i soudu. Má ale hlavně za to, že již vyčerpal své možnosti správce přimět, aby plnil své povinnosti... Tato situace, kdy jsou uděleny a schváleny pokyny k prodeji a insolvenční správce je nerespektuje a dožaduje se obstrukcemi (např. požadavek, aby mu osoba, která nemá datovou schránku, doručovala jen do datové schránky) změny stanoviska navrhovatele, je nepřijatelný*“. Usnesení krajského soudu bylo potvrzeno nadřízeným soudem. S takto koncipovanou dobou se soud ztotožňuje. Naopak soud neshledal „zaokrouhlování“ v neprospěch žalobce či rozpor s právem na spravedlivý proces; ani s tvrzeným zobecněním termínu, a tedy nesprávnost či nezákonnost v tomto směru, jak namítá žalobce. Byť žalobce uvádí, že takový výrok nepovažuje za pravdivý a žalobce poškozující, soud má naopak, že předložený spis prokazuje, že žalobce ztěžoval zpeněžování ještě před dobou vymezenou ve výroku.
72. Dále žalobce uplatnil námitky ohledně slovních spojení *přisvojení rozhodovací pravomoci* a *excesivní zátěže krajského soudu*, které je mu ve výroku kladeno správními orgány za vinu. Soud uvádí, že k nastoleným otázkám uvedl žalovaný pod bodem 33 rozhodnutí, že žalobce „*nerespektoval rozhodnutí soudu, kterým byl schválen pokyn zajištěného věřitele včetně smlouvy se společností GAVLAS, a nevyvíjel žádnou aktivitu k uzavření této smlouvy, přičemž*

insolvenční soud o neuzavření smlouvy informoval, až když ho k tomu soud vyzval. Svoji nečinností taktéž zatížil insolvenční soud, když ho tento musel vyzývat k vyjádření, proč nerespektuje pokyn zajištěného věřitele ČS a následně musel rozhodovat o jeho zproštění funkce“. Též pod bodem 29 rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce „přisvojil si rozhodovací pravomoc, která mu nenáležela, když i po schválení pokynu zajištěného věřitele ČS insolvenčním soudem odmítal uzavřít smlouvu o provedení dražby se společností GAVLAS, a excesivně tak zatížil insolvenční soud, který byl nucen opakovaně reagovat na nečinnost obviněného při zpeněžování nemovitostí ..., což následně vyústilo až v rozhodnutí zprostit obviněného funkce insolvenčního správce“. Rozkladový orgán pod bodem 30 napadeného rozhodnutí toliko odkázal na oba zmiňované body rozhodnutí žalovaného, k nimž doplnil, že žalovaný „náležitě vysvětlil, v čem spatřuje přisvojení si rozhodovací pravomoci soudu obviněným, čím došlo k excesivnímu zatížení insolvenčního soudu, a proč hodnotí jednání obviněného jako závažné porušení povinností insolvenčního správce“.

73. V daném případě shledal třetí senát za nadbytečné, že správní orgány vložily pojem *přisvojení si rozhodovací pravomoci* do výroku skutku ad a), neboť obsah popsaného jednání žalobce, jak je stroze odůvodnil žalovaný pod body 29 a 33 rozhodnutí, lze obecně podřadit pod závadové jednání insolvenčního správce *en bloc* v rámci skutkové podstaty podle § 293 odst. 1 insolvenčního zákona a do výroku je lze vypsát. Jinými slovy správní orgány pod tímto pojmem uvedly ve výroku ad a) počátek a konec závadového jednání, a uvedly, v čem spočívalo a čeho se žalobce dopustil.
74. Třetí senát pak neměl pochybnost, že jednáním žalobce byl krajský soud zatížen tím, že ve věci musel opakovaně řešit, že žalobce nezpeněžil nemovitosti. Výsledkem tohoto zatížení krajského soudu bylo právě odvolání žalobce z funkce insolvenčního správce, což potvrdil i Vrchní soud v Praze. Takové zatížení lze považovat za excesivní, jak užil žalovaný tento pojem ve výroku, když krajský soud byl nucen žalobce z funkce insolvenčního správce odvolat.
75. *Excesivní zatížení soudu* tak jako *přisvojení si rozhodovací pravomoci* není součástí skutkové podstaty, která je žalobci kladena za vinu. Ve výroku přitom není uvedeno, v čem je takové excesivní zatížení konkrétně žalovaným spatřeno. Skutek ad a) přitom neobsahuje dílčí pochybení žalobce, byť by mohla být podřaditelná pod závadové jednání, jak je patrné ze správního spisu. Žalobce jako insolvenční správce v předmětné věci již dříve měl pochybit, když zajištěný věřitel ještě před datem počátku závadového jednání vymezeného ve výroku skutku ad a) se obrátil dne 4. 1. 2017 na krajský soud, že žalobce jako insolvenční správce odmítá jeho pokyny k prodeji ze dne 25. 8. 2016 respektovat, a ve věci že nekoná, nebo že žalobce jako insolvenční správce byl z funkce pro zjištěná pochybení krajským soudem dne 11. 10. 2017 odvolán.
76. Třetí senát k tomu uvedl, že uvedené skutečnosti v dané věci neshledal za natolik zásadní pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ohledně skutku ad a), či by nepřiměřeně či nezákonně zasahovalo do práv žalobce, byť přesnější vymezení by jistě věrohodněji zachycovalo skutek ad a). Zrušení napadeného rozhodnutí pouze z tohoto důvodu soud shledal za přehnaně formalistické.
77. Osmý senát s tímto hodnocením souhlasí. I když by bylo zcela jistě namístě, aby žalovaný ve svém druhém rozhodnutí na toto reagoval, pokud tak však neučinil, ani osmý senát neshledává i s ohledem na to, jak zpeněžování probíhalo ještě před datem vymezeným ve výroku, za natolik závažné, aby rozhodnutí žalovaného z tohoto důvodu zrušil a své

rozhodnutí v tomto ohledu upravit, když jinak jej považuje za zákonné. Ostatně projevem nerespektování pokynů zajištěného věřitele a soudu bylo též *přisvojení si rozhodovací pravomoci* a jeho důsledkem pak *excesivní zatížení soudu*.

78. S ohledem na výše uvedené se soud neztotožnil se žalobcem, že by jednáním vymezeným ve skutku ad a) nedošlo k porušení § 293 odst. 1 a § 11 odst. 2 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019. Byť žalobce tvrdí, že respektoval rozhodnutí zajištěného věřitele i krajského soudu, a že smlouvu neuzavřel jen proto, že chtěl chránit účastníky insolvenčního řízení a dosáhnout co nejvyššího uspokojení věřitelů, obsah správního, tak jak byl citován výše, toto tvrzení neprokazuje.
79. I z usnesení krajského soudu ze dne 31. 3. 2017 č. j. KSUL 79 INS 7519/2016-B-12 vyplývá, že krajský soud se tvrzenou obhajobou žalobce zabýval, spornou smlouvu měl od žalobce k dispozici (z podání ze dne 20. 8. 2017) a neshledal ji důvodnou, když uvedl: „*Důvody, které insolvenční správce sdělil soudu, proč nerespektuje pokyny zajištěného věřitele, nejsou dostatečně konkrétní a pouhá domněnka správce, že by mohl být předmět zajištění zpeněžen výhodněji bez konkrétních poznatků, nemůže být důvodem odmítnutí pokynů zajištěného věřitele ke zpeněžení.*“ Z citovaného je zřejmé, že krajský soud již dne 31. 3. 2017 neshledal za důvodnou obranu žalobce, proč nepřistoupil ke zpeněžení nemovitostí. Poté, až do doby odvolání žalobce z funkce, žalobce správním orgánům, krajskému soudu a ani k žalobě žádné konkrétní důvody pro nezpeněžení nemovitosti nedoložil. Pouhá tvrzení žalobce jako doložené důvody obstát nemohou. Soud proto uvádí, že pokud žalobce již ode dne 26. 10. 2016 sporoval znění smlouvy, nic mu nebránilo, aby se obrátil v rámci dohlédací činnosti již tohoto dne na krajský soud, ještě před tím, než jej krajský soud sám k odůvodnění nezpeněžení vyzval.
80. Žalobce dále tvrdí, že rozkladový orgán na námitky žalobce nereagoval. K tomuto tvrzení soud odkazuje na body 26 až 36 rozhodnutí rozkladového orgánu, v nichž je uvedena stěžejní argumentace rozkladového orgánu k námitkám žalobce ohledně skutku ad a). Soud k uvedenému doplňuje, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě nebo v odvolání uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58; či ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66).
81. K otázce namítané délky nečinnosti s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2011 č. j. 14 Kse 2/2011-70 již třetí senát konstatoval, že citované rozhodnutí není na věc příhodné. V dané věci soud považuje za rozhodné, že poté, co žalobci byla krajským soudem výslovně na základě žádosti zajištěného věřitele dne 31. 3. 2017 uložena povinnost respektovat pokyny zajištěného věřitele a podle nich zpeněžit nemovitost, žalobce tak do dne 11. 10. 2017 neučinil, a současně nedoložil, že by činil v uvedeném období kroky aktivně směřující ke zpeněžení. Žalobce v této věci po dobu přesahující 6 měsíců zcela jasný pokyn soudu (uzavřít předem zajištěným věřitelem a soudem odsouhlasenou smlouvu s dražebníkem) nerespektoval. Soud má proto za to, že podle konkrétních zde uvedených okolností, lze považovat v daném případě jednání žalobce za jednání v rozporu se zákonem, které intenzitu přestupku rozhodně naplňuje, a to právě s ohledem na zákonem chráněný zájem na řádné výkonu činnosti insolvenčního správce.
82. Dílčí námitky vztahující se ke skutku ad a) soud neshledal důvodnými.

83. Ke skutku ad b) soud vyšel z této právní úpravy:
84. Podle § 36 odst. 1 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019, *insolvenční správce je povinen při výkonu funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí; je povinen vyvinout veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby věřitelé byli uspokojeni v co nejvyšší míře. Společnému zájmu věřitelů je povinen dát při výkonu funkce přednost před zájmy vlastními i před zájmy jiných osob.*
85. Podle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS *insolvenční správce se dopustí přestupku tím, že při výkonu funkce insolvenčního správce závažným způsobem poruší nebo opakovaně porušuje povinnost stanovenou insolvenčním zákonem.*
86. Ze správního spisu ke skutku ad b) vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
87. Podle soupisu insolvenčního správce majetkové podstaty ze dne 1. 3. 2017 byla do tohoto soupisu zapsána nemovitost v poznámce jako majetek společného jmění manželů dlužníka T. R. a J. R.
88. Dne 2. 1. 2018 byla předmětná nemovitost zpeněžena za 4 910 000 Kč, z toho polovina kupní ceny v částce 2 455 000 Kč byla složena na účet majetkové podstaty dlužníka T. R. a shodná polovina kupní ceny v částce 2 455 000 Kč byla složena na účet majetkové podstaty bývalé manželky J. R.
89. Podáním ze dne 8. 2. 2018 insolvenční správce navrhl městskému soudu vydat v insolvenčním řízení dlužníka T. R. souhlas s výtěžkem zpeněžení ze dne 2. 1. 2018 ve výši poloviny předmětné nemovitosti v částce 2 455 000 Kč zajištěnému věřiteli Komerční banka a.s., ohledně zpeněžení, která je „v SJM T. a J. R.“ jako předmětu zajištění zahrnuté do majetkové podstaty dlužníka s tím, že: „[S]tejná pohledávka je přihlášena rovněž do insolvenčního řízení J. R., sp. zn. XX. Proto se v tomto insolvenčním řízení bude uspokojovat pouze polovina přihlášené pohledávky, tedy částka 1 569 570,73 Kč.“
90. Dne 27. 11. 2018 městský soud pod č. j. MSPH 77 INS 8514/2016-B-403 rozhodl k návrhu insolvenčního správce ze dne 8. 2. 2018 tak, že pro předčasnost nevyslovil souhlas s vydáním výtěžku zpeněženého předmětu zajištění nemovitosti, a to ve výši poloviny nemovitosti ve výši 1 569 570,73 Kč zajištěnému věřiteli Komerční banka a.s. V odůvodnění městský soud konstatoval, že insolvenční správce navrhl výdej poloviny výtěžku zajištěnému věřiteli, který odpovídá předmětu zajištění (po odečtení nákladů se zpeněžením), ačkoli nepředložil soudu dohodu o vypořádání SJM manželů a upravený soupis majetkové podstaty, z něhož by bylo zřejmé, že dlužník je vlastníkem ½ nemovitosti – předmětu zajištění. Soud proto dospěl k závěru, že návrh na výdej výtěžku je předčasný a prozatím návrhu nevyhověl.
91. Dne 19. 2. 2019 Okresní soud Praha – západ rozsudkem č. j. s právní mocí dne 6. 4. 2019 vypořádal společné jmění bývalých manželů dlužníka T. R. a jeho bývalé manželky J. R. Do výlučného vlastnictví dlužníka T. R. byla přikázána částka 2 455 000 Kč z prodeje nemovitosti, deponovaná v jeho konkurzní podstatě, dluhy u Komerční banky a.s., zde konkretizované, byly přikázány do podílového spoluvlastnictví T. R. a J. R., každý v podílu jedné poloviny a dlužníkovi T. R. byla uložena povinnost zaplatit J. R. na vypořádání podílu ze zaniklého SJM částku 514 210,81 Kč do tří měsíců od právní moci rozsudku.
92. Soud souhlasí se žalovaným, že důvodem nerespektování právního názoru soudu může být také judikatorní vývoj a odlišné závěry nadřízených soudů na řešenou problematiku (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu, Soudního dvora Evropské unie či Evropského soudu pro lidská práva).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

93. Tento závěr vyplývá i z odborné literatury, na kterou poukázal žalovaný, dle které: „*Na případnou změnu v právním názoru vlivem následného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti reaguje rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 2. 2010, č. j. 17 Ca 59/2009-34. Podle něj, jestliže Nejvyšší správní soud vyloží určité ustanovení jinak než krajský soud, je to důvod pro prolomení vázanosti krajského soudu svým předchozím právním názorem, ale i důvod opravňující správní orgán nerespektovat při vydání nového rozhodnutí původní závazný právní názor krajského soudu.*“ (Soudní řád správní, Nakladatelství Leges, Místo vydání: Praha, Datum vydání: 2014, Počet stran: 1152, ISBN: 978-80-7502-024-6, Právní stav v ASPI k: 01. 01. 2014, autoři: Lukáš Potěšil, Vojtěch Šimíček aj.).
94. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyššího správního soudu ve svém recentním rozsudku ze dne 20. 5. 2024, čj. 9 As 66/2023-72, jehož právní věta zní:
- „Krajský soud je při opakovaném posuzování stejné věci vázán svým dříve vysloveným právním názorem, a to bez ohledu na konkrétní senát, kterému byla věc přidělena (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). To platí za předpokladu, že se v období mezi jeho jednotlivými rozhodnutími nezměnily skutkový nebo právní stav věci ani judikatura pro krajský soud závazná.“*
95. Tento závěr nutno dle městského soudu vztáhnout i na rozhodování správních orgánů.
96. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2023, č. j. 4 As 215/2022-44, týkající se stejné nemovitosti, ovšem manželky dlužníka a jiného insolvenčního správce, který byl za obdobný přestupek potrestán, se totiž uvádí:
- „[31] Stěžovateli lze přisvědčit, že insolvenční zákon v žádném ze svých ustanovení nezakázal provést zpeněžení majetku náležejícího do společného jmění manželů ještě před pravomocným vypořádáním tohoto společného jmění. Tato skutečnost však nebyla v posuzovaném případě sporná a nebyla ani podstatou protiprávního jednání, které bylo stěžovateli kladeno správními orgány za vinu. Správní orgány i městský soud totiž stěžovateli vytkly až postup, kterým podal předčasně návrh na vydání výtěžku zpeněžení předmětných nemovitostí zajištěným věřitelům, aniž by měl postaveno na jisto, jaká část výtěžku zpeněžení bude spadat do majetkové podstaty dlužnice a v jaké konkrétní výši budou tímto výtěžkem uspokojovány nároky zajištěných věřitelů. To ostatně stěžovatel sám potvrdil, pokud v kasační stížnosti uvedl, že nijak nerozporoval možnost vydat výtěžek zpeněžení nemovitostí věřitelům až po pravomocném vypořádání společného jmění manželů dlužnice a jejího bývalého manžela.“*
97. Soud má za to, že právě s ohledem na skutečnost, že jiný insolvenční správce byl za stejné jednání pravomocně potrestán a Nejvyšší správní soud takové rozhodnutí shledal zákonným, bylo by nesprávné, kdyby žalovaný tento vývoj judikatury ve svém rozhodnutí nezohlednil, a to i s ohledem na předchozí závazný právní názor městského soudu. Pokud by osmý senát rozhodnutí žalovaného z tohoto důvodu zrušil, zcela jistě by ke kasační stížnosti žalovaného došlo ke zrušení takového rozsudku Nejvyšším správním soudem. Takový postup je pak v rozporu se zásadou procesní ekonomie.
98. Další námitky se týkaly výše pokuty.
99. Soud musí rovněž souhlasit se žalovaným, že prvostupňový správní orgán odůvodnil výši pokuty dostatečně, zohlednil jak povahu, tak okolnosti spáchání přestupku (v případě skutku B nedošlo jednáním žalobce k porušení zájmů třetích osob) a závažnost přestupku, za který lze uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč, přitěžující (vícečinný souběh dvou přestupků) i polehčující okolnosti případu neshledal. Takovéto odůvodnění výše pokuty

považuje soud za dostatečné, logické a přezkoumatelné, a to včetně jeho úvah ohledně výpočtu minimálního garantovaného příjmu.

100. Žalobce zcela jistě nepostupoval tak, jak mu ukládá zákon, čímž naplnil obě skutkové podstaty těchto přestupků. Skutečnost, že tato pochybení v očích žalobce nepředstavují závažné pochybení, na závěrech žalovaného ničeho nemění.
101. Soud dále připomíná, že ukládání sankce za přestupky je projevem volného uvážení správních orgánů a jeho soudní přezkum je zásadně omezen. Správní orgány přitom vysvětlily, k jakým kritériím přihlédly, přičemž i v tomto případě soud považoval za zásadní, že s ohledem na výši uložené sankce nelze dospět k závěru, že by tímto postupem vybočily z mezí správního uvážení, či volného uvážení zneužily. Dle ustálené judikatury NSS soudní přezkum výše pokuty není hledáním ideální výše pokuty. Soud může zasáhnout pouze v případě, že se jedná o zcela nepřiměřenou pokutu, což nebyl tento případ.
102. Žalobce sice opakovaně uvádí, že se jedná o likvidační pokutu, a rovněž napadá konstrukci minimálního garantovaného příjmu, se kterým správní orgány ve svých rozhodnutích pracovaly, aniž by však uvedl, jaké jsou jeho skutečné příjmy, čímž by zcela jednoduše a efektivně dané závěry vyvrátil. Žalobce měl možnost toto uvést jak v průběhu správního řízení, tak v žalobě. Ani jedno však neučinil. Soud proto považuje tuto námitku jakožto zcela hypotetickou a konkrétními údaji nikterak doloženou za nedůvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

103. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
104. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak jemu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. února 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu